

РЕШЕНИЕ

№ 7051

гр. София, 24.11.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.10.2017 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Николова
Наташа Николова

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Чавдар Ангелов, като разгледа дело номер **9510** по описа за **2017** година докладвано от съдия Мария Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Комисията за финансов надзор (КФН), чрез процесуалния си представител юрк. В., срещу решение № 147704 от 15.06.2017 г., постановено по НАХД № 2759 по описа за 2016 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 97 – ми състав. С решението си СРС, 97 – ми състав е отменил Наказателно постановление (НП) № Р-10-956/28.12.2015 г., издадено от член на КФН, изпълняващ правомощията на заместник-председател на комисията, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, с което на [фирма], на основание чл. 221, ал. 8, т. 1, пр. 1 вр. ал. 1, т. 1 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа (ЗППЦК) е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 500 лева, за извършено нарушение на чл. 31, ал. 1, пр. 1, т. 2 от Наредба № 2 от 17 септември 2003 г. за проспектите при публично предлагане и допускане до търговия на регулиран пазар на ценни книжа и за разкриването на информация (Наредба № 2 от 17 септември 2003 г.).

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон - касационно основание по

смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Твърди се, че не е налице по-благоприятен закон по смисъла на чл. 3, ал. 2 ЗАНН, тъй като независимо от отмяната на чл. 31 от Наредба № 2 от 17 септември 2003 г., разпоредбата на чл. 100о¹, ал. 1 ЗППЦК има идентично съдържание. Не се изменя характерът и срочността на задължението, което несъмнено обуславя извод за неоснователност на тезата за нов по-благоприятен закон. Искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде потвърдено наказателното постановление.

Ответникът – [фирма], чрез процесуалния си представител адв. Й., оспорва жалбата като неоснователна и моли за оставяне в сила на решението на СРС като правилно и законосъобразно. Представя писмени бележки, съдържащи аргументи, че е налице по-благоприятен закон и правилно е приложен чл. 3, ал. 2 ЗАНН. Посочва се, че законът не предвижда състав на нарушение, идентичен с този на описания в АУАН и НП.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, след съвещание приема следното:

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активнолегитимирано лице, в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение. Разгледана по същество, същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо като постановено по подадена в срок жалба срещу НП, което подлежи на съдебен контрол и от законен състав. В тази връзка съдът съобрази и това, че същото е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Въз основа на събраните писмени и гласни доказателства, в хода на проведеното пред СРС съдебно следствие, по делото е установено от фактическа страна, че [фирма] е вписано в регистъра по чл. 30, ал. 1, т. 3 от Закона за комисията за финансов надзор, поради което е имало задължение да представи пред КФН тримесечен финансов отчет за дейността си за първото тримесечие на 2015 г. Крайният срок за изпълнение на това задължение е бил 30.04.2015 г. включително. Отчетът е бил представен в комисията на 08.07.2015 г. За установеното бил съставен АУАН № Р-06-649/29.07.2015 г., като от правна страна нарушението било квалифицирано като такова по чл. 31, ал. 1, пр. 1, т. 2 от Наредба № 2 от 17 септември 2003 г. Въз основа на така съставения АУАН е издадено атакуваното НП. Съдът е извел и правните си доводи, мотивирали го да отмени издаденото НП, тъй като правната разпоредба, посочена като нарушена, е била отменена, поради което липсва съставомерност на деянието, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност.

Административен съд София – град, X - ти касационен състав намира, че обжалваното съдебно решение е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено. Настоящият съдебен състав възприема установената от районния съд фактическа обстановка. Изводите на състава на Софийски районен съд съответстват на приложимия материален закон и се споделят и от настоящата касационна инстанция. Безспорни по делото са фактите, че [фирма] е дружество-емитент на

ценни книжа, вписано в регистъра на емитенти, воден от КФН, като и че дружеството е представило на комисията тримесечен финансов отчет за дейността си за първото тримесечие на 2015 г. на 08.07.2015 г., т.е след изтичане на изискуемия 30 дневен срок от края на първото тримесечие на 2015 г. По този начин е извършило нарушение на задължението си по чл. 31, ал. 1, пр. 1, т. 2 от Наредба № 2 от 17 септември 2003 г., тъй като срокът за изпълнение е бил до 30.04.2015 г. включително.

Съгласно чл. 31, ал. 1, пр. 1, т. 2 от Наредба № 2 от 17 септември 2003 г. (отм. - ДВ, бр. 63 от 12 август 2016 г.) емитентът представя на комисията тримесечни финансови отчети за дейността по чл. 33 в срок 30 дни от края на всяко тримесечие. С изменение на Наредба № 2 от 17 септември 2003 г., с посочения по-горе брой на ДВ, са променени изискванията към съдържанието на периодичната информация, която емитентите на ценни книжа са длъжни да разкриват на КФН, като разпоредбата на чл. 31 от нея е изцяло отменена. С ДВ, бр. 63 е изменена и разпоредбата на чл. 33, като последната вече регулира предоставянето на шестмесечни финансови отчети. До посоченото изменение, нормата е регулирала съдържанието на тримесечните финансови отчети. От посоченото следва да се заключи, че е отпаднало задължението за предоставяне на тримесечни финансови отчети. След отмяната на чл. 31 от Наредба № 2 от 17 септември 2003 г., макар и задължението по чл. 27, ал. 1 от същата наредба за емитента да съществува – относно разкриването на информация на комисията и на обществеността чрез представянето на „периодична информация“ и „другата регулирана информация“, то вече задължението не е обвързано със срок. Единствено в отменения чл. 31 от Наредба № 2 от 17 септември 2003 г. са се съдържали конкретни срокове за представяне на такава информация, в действащата редакция не са възпроизведени срокове за изпълнение на задължението в друг текст.

Изрично в параграф 5 от ДВ, бр. 63/2016 г. на Наредба № 2 от 17 септември 2003 г. е посочено, че тази наредба се приема и на основание чл. 100о¹, ал. 4, т. 3 ЗППЦК. След като посочената в НП като нарушена норма от Наредба № 2 от 17 септември 2003 г. – чл. 31, ал. 1, пр. 1, т. 2, е отменена, в друга норма на наредбата не са възпроизведени срокове за представянето на регулирана информация на комисията, а 100о¹, ал. 4, т. 3 ЗППЦК препраща към нормите на наредба и в действащата редакция на закона, то е недопустимо да се търси аналогия със задълженията за представянето финансови отчети в закона. Касае се не за отчетността, която следва да се представя на комисията, а за информация, която в идентични по съдържание отчети се представя на обществеността и на комисията. На основание чл. 46, ал. 3 Закона за нормативните актове отговорността в конкретния случай не може да бъде изведена по аналогия или чрез разширително прилагане на закона.

Поради факта, че преди влизането в сила на процесното НП, посочената в същото нарушена разпоредба е отменена, без да е възпроизведена в действаща разпоредба, е налице по-благоприятен закон, по смисъла на чл. 3, ал. 2 ЗАНН, по силата на който задължението, описано в процесното НП, е отпаднало.

С оглед гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания и на други такива по чл. 218, ал. 2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение, като законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, X-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 147704 от 15.06.2017 г., постановено по НАХД № 2759 по описа за 2016 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97 – ми състав.
РЕШЕНИЕТО е окончателно

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :